

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 117. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639966718960/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

og Bad ham, som stedse havde været Videnskabers og Kunsters Beskyt-
ter at sørge paa een eller anden Maade for mig. Dette Jndfald stod
Nielsen meget vel an, og skyndte mig til io før io heller at sætte
det i Værk. Jeg sagde ham, at det eneste, der holdt mig derfra, var at jeg
25 ingen havde at tale med *Moltke* derom, siden jeg ikke torde vove
at Bede min Fader derom. *Nielsen* tilbød sig strax at vilde giøre det,
jeg takkede ham derfor, men Bad ham tillige at forklare *Moltke*
Aarsagen hvorfor han havde paataget sig det, paa en Maade, der
Betog ham al Fortrydelse over min Fader, og det kunde jngen
40 Bedre end han, som vidste, at jeg allene havde maattet Bragt den
Sag med Kammeret i Rigtighed, som hans [hans] heele Velfærd Be-
roede paa. Jeg gjorde derpaa mit Brev til *Moltke* færdig, *Nielsen*
flyede ham det, og bragte mig det Svar, at det første Kongen kom
fra sin Reyse vilde han søge leylighed at tale med ham derom.

45 *Maler Academiet* havde en *Salon* til Kongens Fødselsdag efter hans
Hiemkomst, da *Moltke* skulde kiøre til den med ham tog han Anled-
ning deraf at tale om mig til ham; det første han nævnte mig,
spurgte Kongen ham, om det var den Iomfrue *Biehl*, som man havde
spurgt ham om i Frankrig og Engelland? og *Moltke* forsikkrede
38 ham om, at det ingen anden kunde være.

Min Fader vilde endelig havt, at jeg skulde gaaet op paa Galleriet
men jeg sagde, at det var Synd, om jeg, som ikke gjorde mig noget af at
5 see Kongen der, som jeg kunde see i mine Vinduer, vilde Betage en
Anden Pladsen, som var yderst forlegen for at komme der. Men Kon-
gen kom ikke saa snart ind paa Salen førend *Moltke* tog min Fader
til en Side og spurgte: *Biehl*, er Deres Daatter her? Ney; Deres *Excellence*
svarede han, Hun er hjemme: Da var det ilde, sagde *Moltke*, jeg vilde
10 have *præsenteret* hende for Kongen, men saa Hiils hende fra mig, og siig, at
hun har været *Materien* til Samtalen imellem Kongen og mig Lige fra
Slottet af og hertil. Kort der efter var min Fader en Morgen ude hos
ham, og da min Fader vilde gaac, sagde *Moltke*, har den gode gamle *Niels*-

sen været hos Deres Daatter? Ikke for nyelig, svarede min Fader, saa
15 vidt, som jeg veed. Saa kommer han nok, sagde *Moltke*, men Bed hende,
at hun lader mig faae, det han skal tale med hende om, saa snart som
mueligt. *Nielsen* kom ogsaa samme Formiddag, og sagde mig, at jeg skulde
sende *Moltke* en Ansøgning til Kongen om Understøttelse til mit Ar-
Beyde, som han ogsaa Bekom; og jeg fik derpaa de 200 Rdr Pension, som
20 jeg nu har. *Resolutionen* Lydede: at denne Pension allernaadigst
Blev mig tillagt for at forøvsætte mine Arbeyder, der havde draget
fremmede *Nationers* Opmerksomhed til mig, og skulde derfor følge mig
hvor og i hvad Forfatning jeg var. Da *General Post Amtet* gjorde mig
det Bekjendt tog jeg ud og takkede *Moltke*; han sagde, at han havde giort
22 sig megen Umage for at skaffe mig de 300, men *Post Directeurene*
havde ikke været at Bringe dertil. Af en anden *Casse*, lagde han til,
havde jeg nok kunde faaet dem, men saa var jeg Bange, at De ved en
foregaaende Forandring maatte mistet dem igien, men her er De
vis paa dem og overlever *Reventlau* Deres Fader, saa sørger han vist
30 for Dem. Pensionen fik jeg ikke førend 1772, og jeg havde endda
maattet Bie længere, dersom *Holmskiold* ikke var bleven første *Post*
Directeur, men han paastod, at da Kongen havde givet mig det til mit
Arbeydes Fortsættelse, saa Burde jeg ogsaa nyde det først og frem-
mest for nogen Anden.
35 Jeg havde samme Kræsenhed i Henseende til min Pen, som *Julius*
Cesar over sin Kone: Hun maatte ikke engang være mistænkt, og
Skinnet af Hyklerie, maatte ikke hvile paa mig, og derfor roeste
Jeg aldrig nogen af De Stoere, endskiønt mit Herte følede deres
gode Handlingers fulde Værd. Men da *Bernstorff* 1770 Bekom sin
40 Afskeed og forlød Landet, saa glemte jeg ikke at udtrykke mine
Følelser over ham i mit Digt over Frihed og Eyendom; thi en fæl-
den Minister kunde ingen finde sin Regning ved at roese, og følge-
lig maatte den Bære Sandhedens udødelige Præg hos Efterslægten.
Der vare vel de i Sælskabet, som ønskede, at jeg vilde forandret